

סדר הלימוד ליום י"ח חשוון:

סדר לקוטי מוהר"ן הי"ח:

ג. והתקון לזה, להכניע ולבטל כסילות השכל, הוא על-ידי בחינת מזבח, כי עקר יניקת הכסילות, דהינו הקלפות, הוא רק מבחינת מזבח (עין זהר תרומה קל"ט), הינו בחינת אכילה, כי 'שלחנו של אדם מכפר כמזבח' (ברכות נ"ה), ומשם עקר יניקתם. ועל כן אפלו אחר אכילת איש הכשר, בהכרח שיהיה לו בלבול הדעת קצת אחר האכילה, וזה מחמת שיניקת הכסילות הוא משם. אך צריך שלא לתן חיות להקלפות, כי אם כדי חינונו בצמצום ולא יותר. ואז כשהמזבח בתקונו, הינו שהאכילה בכשרות כראוי, אזי נכנעים הקלפות, הינו הכסילות, כי אינו נותן להם כח וחיות, כי אם כדי חינונו בצמצום, שזה מכרח לתן להם, כידוע, אבל אינו נותן להם שום כח וחיות יותר מכדי חיותם.

ועל כן על-ידי אכילה בכשרות נכנע הכסילות ונתרומם השכל, כמו שמצינו בגמרא (בבא קמא עב.), בבבא דבבא רבא רבא מרב נחמן וכו', לצפרא אמר לה וכו', והאי דלא אמרי לך באורתא – דלא אכלי בשרא דתורא וכו'. נמצא שעל-ידי שלא אכל, לא היתה דעתו צלולה, כי על-ידי האכילה נכנע הכסילות ונתגדל השכל. אבל כשאוכל כזולל וסובא, שזה בחינת פגם המזבח, אזי יונקים הקלפות, דהינו הכסילות, יותר מהראוי, ואזי מתגבר הכסילות על השכל; אבל על-ידי אכילה כראוי נכנעין כנ"ל.

תסלד ✧ צמח מזהרנית יצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ג" ✧
 ✧ צמח "חק נתן ולא יעבוד" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

וְזֶה בְּחִינַת (זְבָחִים נ"ג): 'מִזְבֵּחַ בְּחֶלְקוֹ שֶׁל טוֹרֵף', זֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קי"א): "טוֹרֵף נָתַן לִירְאָיו", בְּחִינַת אֲכִילָה בְּבִשְׂרוֹת, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מִכְּנִיעִין וְטוֹרֵפִין אוֹתָן, הֵינּוּ אֶת הַקְּלָפוֹת וְהַכְּסִילוֹת. אֲבָל עַל-יְדֵי פָּגַם הַמִּזְבֵּחַ, הֵינּוּ פָּגַם הָאֲכִילָה, עַל-יְדֵי-זֶה נוֹתֵן כַּח לְהַכְּסִילוֹת, וְנַעֲשֶׂה מִטוֹרֵף – טוֹרֵף הַדַּעַת, שְׂמַת-גִּבּוֹר עַל-יְדֵי זֶה כַּנ"ל.

ד וְלֹהֵשָׁלִים פָּגַם הַמִּזְבֵּחַ הוּא עַל-יְדֵי גֵרִים, כִּי כָּל הָעֲבוּדָה זָרָה אֵין לָהֶם כַּח כִּי אִם מִפָּגַם הַמִּזְבֵּחַ. וְזֶה שְׂכָתוֹב (מְלָאכֵי א): "בְּכָל מָקוֹם מְקַטֵּר וּמִנְּשֵׁ לְשָׁמַי", כִּי אֵף שֵׁהֶם עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, כָּל כַּחֵם הוּא בָּא מִפָּגַם חֶלְקֵי הַמִּזְבֵּחַ. וְעַל כֵּן אָמַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: מְקַטֵּר וּמִנְּשֵׁ לְשָׁמַי, כִּי כַּחֵם הוּא מִתְּנִיצוּן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַמִּזְבֵּחַ דְּקֹדֶשׁה שְׁנַפֵּל לְשָׁם. וְעַל-יְדֵי הַגֵּרִים, עַל-יְדֵי שְׂכָל אֶחָד מִשְׁלֵיךְ אֲמוֹנָתוֹ וְהוֹלֵךְ אַחַר אֲמוֹנַת יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי-זֶה מִכְּנִיעַ הָעֲבוּדָה זָרָה שְׁנַעֲשֶׂה מִפָּגַם חֶלְקֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְאֵזִי חוֹזְרִין נִיצוּצֵי חֶלְקֵי הַמִּזְבֵּחַ לְמָקוֹמָם וְנִשְׁלָם הַמִּזְבֵּחַ:

וְזֶה בְּחִינּוֹת (בְּמִדְבַר כ"ג): "לֹא יִשְׁכַּב עַד יֹאכַל טוֹרֵף וְדָם חֲלָלִים יִשְׁתֶּה", וְתִרְגוּמוֹ: 'וְנִכְסֵי עַמְּמִיא יִירָת'. 'יֹאכַל טוֹרֵף' – זֶה בְּחִינּוֹת שְׁלֵמוֹת הַמִּזְבֵּחַ, בְּחִינַת 'מִזְבֵּחַ בְּחֶלְקוֹ שֶׁל טוֹרֵף' כַּנ"ל, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי 'וְנִכְסֵי עַמְּמִיא יִירָת', הֵינּוּ עַל-יְדֵי גֵרִים, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (בְּבֹא בַתְּרָא מ"ב. נ"ג: קמ"ט. וּבְכַפָּה מְקוֹמוֹת) לְעַנְיָן יְרֻשַׁת הַגֵּר: כָּל הַקּוֹדֵם בְּנִכְסֵי הַגֵּר זָכָה:

ה אַךְ אֵיךְ אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת גֵּרִים, וְהֵלֵא הֵם רְחוּקִים מְאֹד מְקַדְּשֵׁת יִשְׂרָאֵל, וּמֵאֵין בָּא זֹאת שְׂיָבוֹא לָהֶם עַל הַדַּעַת שְׂיִתְגַּיְרוּ? אַךְ דַּע, שְׂזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי בְּחִינּוֹת (מִשְׁלֵי י"ט) "הוֹן יוֹסִיף רַעִים רַבִּים", הֵינּוּ עַל-יְדֵי צְדָקָה שְׁנוֹתֵן לְתַלְמִיד-חֶכֶם, שֶׁהוּא כָּלוּל

מִכַּמָּה נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל. כִּי בְּאַמַּת אֵיךְ אֶפְשָׁר לְעֲכוּ"ם לְבוֹא
לְאַמוּנַת יִשְׂרָאֵל, וְהֲלֹא הֵם רְחוּקִים מְאֹד מִיִּשְׂרָאֵל? וְאֵיךְ אֶפְשָׁר
לְדַבֵּר לָהֶם שִׁישְׁמְעוּ וַיְבוֹאוּ לְהֶאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה? אַךְ כְּמוֹ כְּשֶׁאֶחָד
רְחוּק מְאֹד מִחֲבֵרוֹ, וְאִי אֶפְשָׁר לְדַבֵּר אֵלָיו שִׁישְׁמַע, צָרִיךְ לְכַתֵּב
לוֹ כְּתָב - בֶּן צָרִיךְ לְשַׁלַּח בְּחִינַת כְּתָב לָהֶם, עַד שִׁיּוּכְלוּ לְשִׁמְעַ
אֶף שֶׁהֵם רְחוּקִים, כִּי עֵקֶר חוּשׁ הַשְּׁמִיעָה הוּא מִחֲמַת שְׂאוֹתִיּוֹת
הַדְּבוּר נְחַקְקִים בְּאֹוִיר, וְהָאֹוִירִים מְכִים זֶה בְּזֶה עַד שֶׁבָּא לְאֶזֶן
הַשּׁוֹמֵעַ. וְעַל כֵּן כְּשֶׁהָאֹוִיר נָח וְזָךְ וְצָלוּל, אֲזִי כְּשֶׁמִּדְּבַר אֶחָד שִׁיְכוּל
לְדַבֵּר, אֲזִי נִשְׁמָע הַדְּבוּר לְמִרְחוּק, כְּמוֹ שֶׁרוֹאִין בְּחוּשׁ; אֲבָל כְּשִׁישׁ
רוּח־סְעָרָה, אֲזִי אִי אֶפְשָׁר לְחַבְרוֹ לְשִׁמְעַ, כִּי הָרוּחַ מְבַלְבֵּל וּמְפָרִיד
חֲלָקֵי הָאֹוִירִים וְנִתְפָּזְרִים, עַד שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְחַבְרוֹ לְשִׁמְעַ אֶפְלוֹ
הַקּוֹל, מְכַל שֶׁכֵּן הַדְּבוּר בְּעֶצְמוֹ:

וְעַל-יְדֵי צְדָקָה הוּא לֹזְקָה נַפְשׁוֹת, כִּי לֹזְקָה לְעֶצְמוֹ רַעִים
וְאוֹהֲבִים. כְּמוֹ שֶׁאָמַר מוֹנֵבֵז (בְּבָא בִּתְרָא י"א): 'אַבוֹתַי
נָנְזוּ מִמּוֹן, וְאֲנִי גָנְזִיתִי נַפְשׁוֹת'. נִמְצָא, שֶׁכָּל מֵה שְׁנוֹתֶיךָ צְדָקָה
לְיוֹתֵר אֲנָשִׁים, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא קוֹנֵה לוֹ רַעִים יוֹתֵר, וְעַל-יְדֵי זֹאת
הָאֶהְבָּה שְׁקוֹנֵה עַל-יְדֵי הַצְּדָקָה, עַל-יְדֵי-זֶה נִזְדַּכְּךְ הָאֹוִיר; וְכָל מֵה
שְׁנוֹתֶיךָ לְיוֹתֵר אֲנָשִׁים צְדָקָה, וְקוֹנֵה אֶהְבָּה עִם יוֹתֵר אֲנָשִׁים,
עַל-יְדֵי-זֶה נִתְרַבָּה יוֹתֵר הָאֹוִיר הַנָּח וְהַזָּךְ, כִּי אֶהְבָּה הוּא
אֶתְדַבְּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא, דְּהֵינּוּ רוּחַ הָאוֹהֵב בְּרוּחַ הַנְּאֶהְב, שְׁזֶה
בְּחִינַת אֹוִיר הַנָּח, שֶׁרוּחָם נָחִים זֶה מִזֶּה, כִּי אֵין רוּחַ רָעָה, שֶׁהוּא
שְׁנֵאָה, שִׁיִּפְרִיד בֵּינֵיהֶם, כִּי הַשְּׁנֵאָה הִיא בְּחִינַת רוּחַ רָעָה, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב (שׁוֹפְטִים ט): "וַיִּשֶׁם ה' רוּחַ רָעָה בֵּין אָבִימֶלֶךְ וּבֵין אַנְשֵׁי
שְׁכָם", וּפִרְשׁ רַש"י: 'שְׁנֵאָה'. נִמְצָא שֶׁשְּׁנֵאָה הוּא בְּחִינַת רוּחַ
רָעָה, בְּלִבּוֹל הָאֹוִיר, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה אֵין יְכוּלִין לְשִׁמְעַ הַדְּבוּר; וְלִהְפֹּךְ,

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבוֹר

תסנן
לְעֹמֵר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "לְעֹר לְעֹר מִקֻּוּה שִׁדְרָה לְעֹד מִסְפְּרֵי רַבְנֵי יִהְיֶה תִיקוּן לְכַל" לְעֹר
לְעֹמֵר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבוֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבֵת תִיקוּן הַמִּידוֹת לְעֹמֵר

אֶהְבָּה וְרַעוּת הוּא בְּחִינַת אֲוִיר הַנָּח וְהַזֶּה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁמָע
הַדְּבוֹר לְמִרְחוּק. וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי צְדָקָה, בְּחִינַת "הוֹן יִסִּיף רַעִים
רַבִּים", שְׁעַל-יְדֵי צְדָקָה הוּא לֹקַח לֹ רַעִים וְאוֹהֲבִים, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה
נַעֲשֶׂה בְּחִינַת הָאֲוִיר הַנָּח וְהַזֶּה כֵּן"ל.

וְכָל מָה שְׁמֵרְבָּה לְתֵן צְדָקָה לְיוֹתֵר אֲנָשִׁים, נִתְרַבָּה בְּיוֹתֵר
בְּחִינַת הָאֲוִיר הַנָּח וְהַזֶּה, כִּי כְּשֵׁנוֹתֵן צְדָקָה לְאִישׁ
אֶחָד, נִמְצָא שְׁקוּנָה לֹ אוֹהֵב אֶחָד, וְאִזִּי נִתְדַבֵּק רוּחוֹ בְּרוּחוֹ
וְנַעֲשֶׂה שְׁטִחַ קָטָן שֶׁל אֲוִיר הַנָּח וְהַזֶּה; וְכְשֵׁנוֹתֵן צְדָקָה לְשְׁנֵי
אֲנָשִׁים, נַעֲשֶׂה שְׁטִחַ יוֹתֵר גָּדוֹל שֶׁל אֲוִיר הַנָּח וְהַזֶּה. וְכֵן כָּל מָה
שְׁמֵרְבָּה לְתֵן לְיוֹתֵר אֲנָשִׁים, וְקוּנָה לֹ רַעִים וְאוֹהֲבִים יוֹתֵר,
בְּבְחִינַת "הוֹן יִסִּיף רַעִים רַבִּים", נִתְגַּדֵּל וְנִתְרַבָּה יוֹתֵר וְיוֹתֵר
הַשְׁטִחַ שֶׁל הָאֲוִיר הַנָּח וְהַזֶּה. וְעַל כֵּן הָעֶקֶר לְתֵן צְדָקָה לְצַדִּיקִים
אֲמֵתִיִּים וְלַעֲנִיִּים הַגּוֹנִים, שְׁכָלוּלִים מִכֶּמֶה נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּזֶה
הוּא מִגְדִּיל מְאֹד הַשְׁטִחַ שֶׁל הָאֲוִיר הַנָּח וְהַזֶּה כֵּן"ל, כִּי בְּצְדָקָה
שְׁנוֹתֵן לָהֶם לְבַד הוּא קוּנָה לֹ רַעִים רַבִּים מְאֹד, כִּי הֵם כָּלוּלִים
מִהֲרַבָּה נִפְשׁוֹת, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מִתְרַבָּה בְּיוֹתֵר בְּחִינַת הָאֲוִיר הַנָּח
וְהַזֶּה כֵּן"ל.

וְאִזִּי כְּשֶׁהָאֲוִיר נָח וְזֶה, אִזִּי כְּשֶׁמְדַבֵּר זֶה שְׁיִכּוֹל לְדַבֵּר דְּבוֹר
הַיִּשְׂרָאֵלִי, הֵינּוּ דְבוֹר הַקְּדוֹשׁ, אִזִּי זֶה הַדְּבוֹר נִכְתָּב וְנִחְקָק
בְּהָאֲוִיר, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים מ"ה): "לְשׁוֹנֵי עֵט סוֹפֵר מְהִיר", וְאִזִּי הוֹלֵךְ
הַדְּבוֹר וְנִשְׁמָע לְמִרְחוּק, בְּבְחִינַת (אֶסְתֵּר ט): "וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל
הַמְּדִינּוֹת", כִּי מִחֲמַת שְׁהָאֲוִיר נָח וְזֶה, יְכוּלִים לְשָׁמַע לְמִרְחוּק,
וְאִזִּי זֶה הַדְּבוֹר נִכְתָּב בְּסִפְרֵיהֶם שֶׁל הָעַכּוֹ"ם, מְדִינָה וּמְדִינָה
כְּכֹתָבָה, וְאִזִּי מוֹצְאִים הָעַכּוֹ"ם בְּסִפְרֵיהֶם הַפֶּךָ אֲמוֹנָתָם, כְּמוֹ
שְׁמָצִינוּ כְּמָה גֵרִים שְׁנִתְגַּיְרוּ מִחֲמַת זֶה, מִחֲמַת שְׁמָצִינוּ בְּסִפְרֵיהֶם

הַפֶּךְ אֲמוּנָתָם. וּמֵאִין בָּא זֹאת, שִׁמְצָאוּ עֲתָה מֶה שֶׁהוּא מִתְנַגֵּד לְאֲמוּנָתָם? אֵךְ זֶה בָּא עַל־יְדֵי הַדְּבֹר שֶׁל הַצְּדִיק, שֶׁנֶּחֱקַק וְנִכְתָּב בְּהַאֲוִיר, בְּבַחֲיִנַת "לְשׁוֹנֵי עֵט סוֹפֵר מְהִיר", וְהַאֲוִיר הָיָה זָךְ וְנָח עַל־יְדֵי בְּחִינַת "הוֹן יִסִּיף רַעִים רַבִּים", עַד שֶׁהִלֵּךְ הַדְּבֹר, בְּבַחֲיִנַת "וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת", וְנֶחֱקַק וְנִכְתָּב שֵׁם בְּסִפְרֵיהֶם, וְעַל־יְדֵי בְּחִינָה זֹאת מְצָאוּ בְּסִפְרֵיהֶם הַפֶּךְ אֲמוּנָתָם וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְּגַיְרוּ, כְּמוֹ שֶׁמִּסְפָּרִין מִכְּמָה גֵרִים שֶׁנִּתְּגַיְרוּ עַל־יְדֵי זֶה, עַל־יְדֵי שִׁמְצָאוּ בְּסִפְרֵיהֶם הַפֶּךְ אֲמוּנָתָם, וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינָה הַנִּלְכָּד בַּנִּלְכָּד.

סדר קצור לְקוּטֵי מוֹתֵרֵי הַיּוֹמֵי:

וְכָל זֶה הוּא מַחֲמַת הַמַּעֲשִׂים רַעִים שֶׁלֹּא שָׁעַל יְדֵי זֶה נֶחֱשָׁךְ שִׁכְלוֹ בְּכִסְלוֹת דְּהֵינּוּ דַּעוֹת נִפְסָדוֹת. וְהוּא נִדְמָה בְּעֵינָיו שֶׁהוּא חָכֵם וְנוֹפְלִים לוֹ קְשִׁיּוֹת עַל הַצְּדִיק הָאֵמֶת, אֲבָל כָּל אֵלֹהֵי הַדַּעוֹת הַנִּפְסָדוֹת וְהַקְּשִׁיּוֹת וְהַחֲכָמוֹת כָּלָם הֵם שְׁטוֹת וְכִסְלוֹת גָּמוּר שִׁמְחַמַּת עֲבִירַת מַעֲשָׂיו נִתְחַשָּׁךְ שִׁכְלוֹ בְּכִסְלוֹת כַּנִּלְכָּד. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְחַשָּׁךְ אֲצִלוֹ אֹר הַצְּדִיק וּמַחֲמַת זֶה אֵין לוֹ יִרְאָה וְאַהֲבָה כַּנִּלְכָּד: ז עַל־יְדֵי אֲכִילָה בְּבִשְׂרוֹת כָּרְאוֹי שֶׁאוֹכֵל בְּמִתִּינּוֹת וְאֵינוֹ אוֹכֵל בְּדַרְךְ הַלְעָטָה עַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַקֵּן הַשִּׁכְל וְנִכְנָע הַכִּסְלוֹת. אֲבָל כְּשֶׁאוֹכֵל כְּזוֹלָל וְסוֹבֵא עַל־יְדֵי־זֶה מִתְגַּבֵּר הַכִּסְלוֹת עַל הַשִּׁכְל וְעַל־יְדֵי־זֶה נֶחֱשָׁךְ אֲצִלוֹ אֹר הַצְּדִיק וְאֵינוֹ יָכוֹל לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ יִרְאָה וְאַהֲבָה:

ח עַל־יְדֵי צְדָקָה לְצְדִיקִים אֲמֵתִים וְלַעֲנִיִּים הַגּוֹנִים עַל־יְדֵי־זֶה נִעֲשִׂין גֵרִים וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַקֵּן פָּגַם הָאֲכִילָה. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁלָם וְנִתְתַקֵּן הַשִּׁכְל וְזוֹכִין לְרֵאוֹת אֹר הַצְּדִיק וְעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכִין לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ יִרְאָה וְאַהֲבָה:

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תסלח לומר מזה רצונו "לצי" מצד מצד מקוה שיהיה מצד מצד רצונו יהיה תיקון רצונו" וזו היתה תורה וזהו תיקון המידות

ט הצדקה שנותן לצדיקים אמתיים ולעניים הגונים נחשבת כאלו נותן לכמה וכמה נפשות מישראל:

י על ידי הצדקה שנותן לתלמיד-חכם אמתו נתרבה ונתגדל ביותר בחינת האור הנח והוד. ואזי כשמדבר זה שיכול לדבר דבור הישראלי הינו דבור הקדוש אזי זה הדבור נכתב ונחקק באור ואזי הולך הדבור ונשמע למרחוק. ואזי זה הדבור נכתב בספריהם של העכו"ם מדינה ומדינה ככתבה ואזי מוצאים העכו"ם בספריהם הפך אמונתם ועל ידי זה נתגירים. כמו שמשפירין מכמה גרים שנתגירו על ידי זה וכל זה נמשך מבחינה הנ"ל:

סדר השי מזהר"ן הימני:

צב (יב) ספר שהיה רגיל לאכל הרבה מאד בימי נעוריו והיו לו יסורים מזה. והשליך זאת. וראה אחר-כך שיש לו תאוה גם לאותו המעט שאוכל ונתישב והתחיל שוב לאכל כי מה לו כשאוכל מעט עם תאוה או הרבה. ולמה לו להפסיד גופו בחנם והיה מניח כל התאוות בתוך תאוה זו של אכילה.

פעם אחת היה יושב על השלחן אצל חמיו בשעת הסעודה שלישית של שבת, וישב בזווית והיה חשך בבית. והוא היה דרכו תמיד לעשות את שלו כדרכו והתחיל לבקש שיראה לו השם יתברך את האבות אברהם יצחק ויעקב. והבטיח להשם יתברך כשתראה לי זאת. אשליך גם זאת התאוה (הינו של אכילה) ועשה בזה מה שעשה, ונכנס בזה מאד ויישן. ובא זקנו הבעל-שם טוב זכרונו לברכה אליו בחלום ואמר לו הפסוק (דברים י"א): "ונתתי עשב בשדה לבהמתך". והקיץ ונפלא בעיניו מה שיכולת יש לזה הפסוק למה שבקש ובא בדעתו שאיתא בתקונים עשב הוא

אֹתֵיזוֹת עֵינַי בֵּית שֵׁינַי, עֵינַי בֵּית הַיָּא בֵּית עֵינַי, שֵׁינַי תִּלְתָּ אֲבָהֶן. וְזֵהוּ
 אִם תִּרְצֶה לְרֹאוֹת אֲבָהֶן אִי אֶפְשָׁר לָךְ כִּי אִם בְּשִׁדְךָ לְבַהֲמִתְךָ
 צָרִיךְ אֶתָּה לְשַׁדֵּד הַבְּהֵמִיּוֹת תֵּאָוֹת אֲכִילָה. וְהַשְׁלִיךְ גַּם זֹאת
 הַתֵּאָוֹת.

(וְאָמַר שְׁמַעְשָׂה זֶה שִׁיכָה לְהַמְעֵשָׂה שֶׁל קְבֵלַת הַתּוֹרָה הַנִּ"ל). (בְּחַיֵּי-מוֹהַר"ן
 בְּתַב־יָד כָּתוּב לְמַעַלָּה לְפָנַי אֹתֵיזָה זֶה מְעֵשָׂה מִקְבֵּלַת הַתּוֹרָה. (הִיא הַמְעֵשָׂה
 מִהֲלָחָם) וּבְזֶה תִּבְיֵן תִּבְתּ "הַנִּ"ל" וְצִוָּה לְחֹזֵר גַּם זֹאת הַמְעֵשָׂה:

[וְאָמַר הַמְעֵתִיק שְׁמַעְתִּי שְׁפַר הָרַב רַבִּי נִסָּן קְאוֹלִיר, אֶחָד מִגְּדוּלֵי הַמְקַרְבִּים שֶׁל הָרַב
 הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ רַבִּי בְּרוּךְ זִכְרֵךְ צַדִּיק לְבָרְכָה, לְפָנַי הַמְגִיד מִטִּירָה אֲוִיָּעַע זִכְרֵךְ צַדִּיק לְבָרְכָה,
 אֲשֶׁר פֶּעַם אַחַת בָּא אֶל הָרַב הַקְּדוֹשׁ רַבִּי בְּרוּךְ זִכְרֵךְ צַדִּיק לְבָרְכָה וְרָאָה אֹתוֹ נֶעְצַב מְאֹד,
 וְשָׁאַל אֹתוֹ מַה זֹאת, וְהִשִּׁיב לוֹ שֶׁזֶּה כַּמָּה זְמַנִּים שָׁלָא רָאָה אֶת הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב זִכְרֵךְ צַדִּיק
 וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה, וְכָל אֵימַת שָׁבָא עַל קַבְרוֹ אֵינִי מוֹצֵא אֹתוֹ וְעַתָּה רָאִיתִי אֹתוֹ וְשָׁאַלְתִּי
 אֹתוֹ מַה זֶה וְהִשִּׁיב לִי שֶׁהוּא נִמְצָא אֶצֶל רַבִּי נְחֻמָּן וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: "עַר הָאֵט זִיךְ פֶּאֶר
 קְלִיבָן צוּא ר' נְחֻמָּן" [הוּא בְּחַר עֲצָמוֹ אֶצֶל ר' נְחֻמָּן]:

וּמַה שְׁאָמַר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב לְאֲדַמוֹ"ר זִכְרֵךְ צַדִּיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה כִּי
 בִלְתִּי אֶפְשָׁר לְרֹאוֹת אֶת הָאֲבוֹת עַד שִׁישְׁדָּד וַיִּשְׁבֵּר תֵּאָוֹת אֲכִילָה,
 עֵינַי בְּלִיקוּטֵי מוֹהַר"ן בְּמֵאמֶר "שָׁאֲלוּ אֶת ר' יוֹסִי בֶן קִיסְמָא סִימָן
 נ"ז מִבְּאֵר שֵׁם שַׁעַל יְדֵי אֲכִילָה בְּקְדוּשָׁה מִתְּנוּצְצִים בְּהָאָדָם אֹר
 הָאֲבוֹת:

סדר הַשְׁלָלָה-בֵּית הַיּוֹמִי:

מ.א. הַפֶּעַם מִפְּחִיד אֶת הָאָדָם. מ.ב. הַפֶּעַם מִזִּיק לְהָרְאוֹת.

כְּשׁוֹף א. בָּנִים הַנּוֹלָדִים עַל-יְדֵי הַלְחָשִׁים שֶׁל שְׁמוֹת הַטְּמָאָה אוֹ
 עַל-יְדֵי כְּשׁוֹף, הֵם יִהְיוּ נוֹאֲפִים. ב. וְכָל הָעוֹסֵק בְּשְׁמוֹת הַטְּמָאָה,

הוא נזוק בכל דבר. ג. אין הכּוּף מְזִיק אֵלָּא לְבַעֲלֵי-גְאוֹת.

לְמוֹד א. מִי שֶׁעוֹשֶׂה תַעֲנוּג לְאָב וּמְשִׁיחַ אוֹתוֹ, עַל-יְדֵי זֶה יִהְיֶה לוֹ חֶשֶׁק וְאַהֲבָה לְלִמּוֹד. **ב.** כְּשֶׁאֲתָה רוֹצֶה לְהַחֲיוֹת אִיזָה דָבָר בְּאַמִּירַת תּוֹרָתְךָ, אַל תְּדַרְשׁ מֵעַנְיָנִים רָעִים, אֵלָּא תְּדַרְשׁ פְּסוּקִים וְעַנְיָנִים שֶׁל טוֹב. **ג.** כְּשֶׁאָדָם אוֹמֵר חֲדוּשֵׁי אוֹרֵיתָא, עַל-יְדֵי זֶה מְשִׁיחַ אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. **ד.** כְּשֶׁהָרָשָׁע אוֹמֵר תּוֹרָה, תִּדַע שֶׁהוּא מְכַשִּׁיל אוֹתָם הַשׁוֹמְעִים תּוֹרָתוֹ. **ה.** מִי שֶׁהוּא מְבַטֵּל אֶת חֲבֵרוֹ מִהַלְמוּד, בְּיָדוּעַ שֶׁהוּא סָר מִדְּרָךְ ה'. **ו.** לְמוֹד הַתּוֹרָה – אֲפִלוּ מִתְנַמְנֵם הוּא טוֹב. **ז.** עַל-יְדֵי קְבֻלַּת הַיְסוּרִים בְּאַהֲבָה אֵינּוּ מְשַׁכַּח תִּלְמוּדוֹ. **ח.** כָּל מֶה שֶׁלֵּמַד אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהָיָה נִמְנָע אֲצִלּוֹ לְעִמּוֹד עַל אֲמִתּוֹת כּוֹנֵת הַלְמוּד בְּשִׁלְמוֹת, יִזְכֶּה לְהִבִּין עַל אֲמִתּוֹת בְּעוֹלָם הַבָּא. **ט.** עַל-יְדֵי קִימָה בְּפָנֵי תִלְמִיד-חֶכֶם זוֹכִין לְתּוֹרָה י. כָּל יְדִיעָה בְּמִשְׁפָּטֵי הַתּוֹרָה, הֵן מִצְוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֲבֵרוֹ הֵן מִצְוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְקוֹנּוֹ, הַיְדִיעָה הַזֹּאת בְּעֶצְמָהּ הִיא הַצְלַחַת הַנְּפֶשׁ. **יא.** הַסֵּפֶר שֶׁנִּכְתַּב בְּדִיו שֶׁל שְׁמֹן-זַיִת הוּא מְסֻגָּל לְלִמּוֹד. **יב.** יִרְאֶה מִתְלַמְּדֵי-חֶכֶם מְסֻגָּל לְלִמּוֹד. **יג.** הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּלִילָה – שְׁכִינָה כְּנֻגָּדוֹ. **יד.** מֶה יַעֲשֶׂה אָדָם וְיַחֲכֶם, יִרְבֶּה בִישִׁיבָה וַיִּמְעַט בְּסַחֲוֹרָה וַיִּבְקֶשׁ רַחֲמִים, כִּי הָא בְּלֹא הָא לָא סָגִי. **טו.** הַדְּבֹר בְּקוֹל רָם מִבִּיא הַרְגֵּשׁ וְתִנּוּעָה לְכָל הָאִיבָרִים. **טז.** הַלּוֹמֵד בְּקוֹל רָם מְאַרִיךְ יָמִים, וְתִלְמוּדוֹ מִתְקַיֵּם בְּיָדוֹ. **יז.** מִי שֶׁאֵין בּוֹ גְּסוּת, לְמוּדוֹ מִתְקַיֵּם בְּיָדוֹ. **יח.** גַּם מִי שֶׁמְלַמֵּד לְאַחֲרִים. **יט.** הַשׁוֹמֵעַ מִפִּי הָרַב, מְסַתֵּיעַ מְלֵתָא טַפִּי. **כ.** גְּדוֹל תִּלְמוּד תּוֹרָה מִהַקְרַבַּת תְּמִידִין. **כא.** הָאוֹמֵר: שְׁמוּעָה זוֹ נְאֻמָּה וְזוֹ אִינְהָ נְאֻמָּה, מְאַבֵּד הוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה. **כב.** מִיגְמֵר בְּעִתִּיקָא קָשָׁה מִחֲדָתָא. **כג.** הַשׁוֹכַח דְּבָר אֶחָד מִתִּלְמוּדוֹ,

גורם גלות לבניו ומורידין אותו מגדלתו.

סדר שיחות הר"ן הי"ח:

ח בשלומדין מלי דפורענותא כגון בשלומדין הלכות אבות וכיוצא אין לעין שם הרבה כי אין צריכין להעמיק המחשבה במקומות כאלו כי המחשבה יש לה תקף גדול כמבאר במקומות אחרים ועל-כן צריכין לעבור במהירות מקומות כאלו:

ט בשם הבעל-שם-טוב זכרוננו לברכה, שפכין אין נותנין במתנה, הינו שאחד לא יתן לחברו סכין במתנה:

י הרשעים הם מלאים חרטות והם אינם יודעים כלל מהו חרטה כי זהו בעצמו שהם מתגברים בענין רשעתם, זהו בעצמו חרטה כי מחמת שבא בדעתם חרטות, על-כן הם מתגברים ביותר ברשעתם כמו שני אנשים שנלחמים זה כנגד זה שכש אחד רואה שחברו מתגבר נגדו, אזי הוא מתגבר ביותר כנגדו כמו כן ממש כשהרע רואה שמתחיל איזה טוב להתעורר אצלם אזי הוא מתגבר ביותר והכן וזהו כלל גדול בעבודת ה', אפלו לשאר בני-אדם, לכל אחד לפי ערכו, שכל מה שרוצה יותר לכנס בעבודת ה' מתגבר עליו הבעל דבר ביותר וכבר מבאר מזה במקום אחר וצריך להיות משכיל על דבר זה ובתחבולות תעשה מלחמה להתגבר על הרע בהתגברות גדול בכל פעם אשרי הזוכה לנצח המלחמה:

יא אשרינו שהשם יתברך היטיב עמנו מאד שזכינו לקדשת ישראל ואמר שיש לו שמחה גדולה על שזכה להיות בארץ ישראל כי כמה מניעות וכמה בלבולים וכמה מחשבות וכמה עכובים וסכסוכים היה לו על ענין הנסיעה לארץ ישראל, ומניעות מחמת ממוז והוא קפץ על כלם וגמר העבודה בשלמות

וְהָיָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאָמַר: זֶה אֲנִי מֵאֲמִין וְגַם אֲנִי יוֹדַע הַרְבֵּה בְּעִנְיֵן זֶה, שֶׁכָּל הַתְּנוּעוֹת וְכָל הַמַּחְשָׁבוֹת וְכָל מִינֵי הָעֲבוֹדוֹת שֶׁעוֹשִׂין בְּשֶׁבִיל אֵיזָה עֲבֹדָה שֶׁבְּקִדְשָׁה אֵין שׁוּם תְּנוּעָה וְאֵין שׁוּם מַחְשָׁבָה נְאֻכָּדֶת כָּלֵל וְכִשְׂזוֹכִין לְשֹׁבֵר כָּל הַמְּנִיעוֹת וְלִגְמֹר הָעֲבֹדָה שֶׁבְּקִדְשָׁה אֵזִי נַעֲשִׂין מְכָל הַתְּנוּעוֹת וְהַמַּחְשָׁבוֹת וְהַבְּלָבוּלִים שֶׁהֵיוּ לוֹ בְּעִנְיֵן זֶה, קִדְּם שֶׁשֹּׁבֵר וְעֹבֵר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת בְּעֵת שֶׁהָיָה מְסַפֵּק וּמְבַלְבֵּל וְהָיָה עוֹמֵד עַל הַמַּשְׁקָל אִם לַעֲשׂוֹת דְּבַר זֶה, וְהַמְּנִיעוֹת הֵיוּ מוֹנְעִים אוֹתוֹ מְכָל צַד, אַחֲר־כֵּן כִּשְׂזוֹכָה לְעֹבֵר עַל כָּל זֶה וְלִשְׁבֹּר הַכֹּל אֵזִי נַעֲשִׂין מְכָל הַמְּנִיעוֹת וּמְכָל הַמַּחְשָׁבוֹת וְהַתְּנוּעוֹת וְהַבְּלָבוּלִים הַנִּזְכָּרִים לְמַעְלָה בְּקִדְשָׁה, וְהַכֹּל נִרְשָׁם לְמַעְלָה לְטוֹבָה כָּל תְּנוּעָה וְתְנוּעָה שֶׁהָיָה לוֹ מִקְדָּם כַּנִּזְכָּר אֲשֶׁרִי כִּשְׂזוֹכִין לְקַפֵּץ עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְזוֹכִין לִגְמֹר וְלַעֲשׂוֹת אֵיזָה עֲבֹדָה טוֹבָה:

סֵדֵר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ג) חידוש זה שאמרנו, הוא שיחדש דבר בכל ברכה מהאמצעיות, מעין הברכה; ואם חדש אפילו בברכה אחת, דיו, כדי להודיע שהיא נדבה ולא חובה. הגה: י"א דלא מיקרי חידוש אלא אם נתחדש אצלו דבר שלא היה צריך אליו קודם לכן, (טור בשם הרא"ש). (ג) אין צבור מתפללין תפלת נדבה כלל. (ד) הרוצה להתפלל תפלת נדבה, צריך שיהא מכיר את עצמו זריו וזהיר ואמיד בדעתו שיוכל לכוין בתפלתו; מראש ועד סוף; אבל אם אינו יכול לכוין יפה, קרינן ביה: למה לי רוב זבחיכם (ישעיה א, יא); והלואי שיוכל לכוין בג' תפלות הקבועות ליום.

סימן קח (א) טעה או נאנס ולא התפלל שחרית, מתפלל מנחה שתים: הראשונה מנחה, והשניה לתשלומין; ואם

היפך, לא יצא ידי תפלה שהיא תשלומין, וצריך לחזור ולהתפלל אותה. וכן הדין בכל מקום שצריך להתפלל תפלה לתשלומין. (ב) טעה ולא התפלל מנחה, מתפלל ערבית שתיים: הראשונה ערבית, והשניה לתשלומין; טעה ולא התפלל ערבית, מתפלל שחרית שתיים: הראשונה שחרית, והב' לתשלומין. לאחר שאומר יוצר וי"ח ברכות, יאמר אשרי ואח"כ יתפלל י"ח לתשלומי ערבית. (וכן כשמתפלל ערבית שתיים, משום שלא התפלל מנחה, יאמר אשרי בין תפלה לתפלה) (סמ"ק וריב"ש סימן ק"מ). (ג) הא דמשלים התפלה שהפסיד, דוקא בזמן תפלה, אבל בשעה שאין זמן תפלה, לא. (ד) אין תשלומין אלא לתפלה הסמוכה בלבד, שאם טעה ולא התפלל שחרית ולא מנחה, מתפלל ערבית שתיים: אחרונה לתשלומי מנחה, אבל שחרית אין לה תשלומין, וכן בשאר תפלות. (ה) אע"פ שאין תשלומין אלא לתפלה הסמוכה לאותה תפלה, ותפלות (אחרות) שהפסיד אין להם תשלומין, אם רצה להתפלל אותה נדבה ושיחדש בה שום דבר, הרשות בידו; ונכון לעשות כן. (ו) עבר כל היום ולא התפלל מוסף, אין לה תשלומין. (ז) הזיד ולא התפלל תפלה אחת, אין לה תשלומין אפילו בתפלה הסמוכה לה, ואם רצה יתפלל אותה נדבה, ואינו צריך חידוש אם מתפלל אותה בתפלה הסמוכה לה. (ח) מי שלא התפלל בעוד שיש לו זמן להתפלל, מפני שסבור שעדיין ישאר לו זמן אחר שיגמור אותו עסק שהוא מתעסק בו, ובין כך ובין כך עברה לו השעה; וכן מי שהיה טרוד בצורך ממונו שלא יבא לידי הפסד, ועל ידי כך הפסיד מלהתפלל; וכן מי שהוא שכור ולא התפלל, כולם חשובים אנוסים, ויש להם תשלומין. הגה: מיהו לכתחלה לא יעבור זמן תפלה משום הפסד ממון (ת"ה סימן ה'). (ט) טעה ולא התפלל מנחה בערב

שבת, מתפלל ערבית שתיים של שבת: הראשונה לערבית, והשניה לתשלומין. הגה: והוא הדין אם לא התפלל מנחה בער"ח, מתפלל של ר"ח שתיים; ואם לא הזכיר יעלה ויבא בראשונה והזכיר בשנייה, צריך לחזור ולהתפלל; אבל אם לא הזכיר בשתייהן, או הזכיר בראשונה ולא בשנייה, אין צריך לחזור (כל בו חוץ ממה שכתב של ר"ח שתיים). (י) טעה ולא התפלל מנחה בשבת, מתפלל במו"ש (שתיים של חול), מבדיל בראשונה ואינו מבדיל בשניה; ואם לא הבדיל בראשונה, והבדיל בשניה, שניה עלתה לו, ראשונה לא עלתה לו; ואם הבדיל בשתייהן, או לא הבדיל בשתייהן, יצא. (יא) טעה במנחה של שבת והתפלל י"ח ולא הזכיר של שבת, מתפלל במוצאי שבת שתיים, ואינו מבדיל בשניה, ויתפלל אותה בתורת נדבה ואינו צריך לחדש בה דבר; והוא הדין אם לא הזכיר יעלה ויבא במנחה של ר"ח. (יב) הטועה ומזכיר מאורע שאר ימים בתפלה, שלא בזמנה, לא הוי הפסקה. הגה: מיהו אם נזכר שטעה, פוסק אפילו באמצע הברכה (א"ז מסכת ברכות).

סדר לקוטי תפלות היומי:

שכז: וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְתִצִּיל אֹתָנוּ וְאֵת זַרְעֵנוּ וְאֵת כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא נִלְמַד וְלֹא נָשִׂים עֵינַי כְּלָל בְּסִפְרֵי הַמַּחֲקָרִים, הֵן בְּסִפְרֵי חֻקֵּי הַשָּׁמַיִם הַמְּחַיִּים וְלֹא נִשְׁמַע לָהֶם כְּלָל, וְלֹא נִלְךְ בְּאוֹרְחוֹתָם, וְלֹא נִדְרַךְ בְּנִתְיבוֹתָם וְלֹא נָשִׂים לֵב לְדַבְרֵיהֶם, וְלֹא יִכְנְסוּ דְבַרֵיהֶם וְחֻקֵּיהֶם הַמְּטַעוֹת וְקִשְׁיוֹתֵיהֶם וּמְבוֹכוֹתֵיהֶם בְּאָזְנוֹנוּ וּבַדַּעְתָּנוּ כְּלָל כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ כַּמָּה רָעוֹת גְּדוּלוֹת וְכַמָּה חַרְבָנוֹת גָּרְמוּ לָנוּ הַמַּחֲקָרִים עַל יְדֵי חֻקֵּיהֶם וְטְעוֹתֵיהֶם, כִּי הֵם רוֹצִים לְהַרְחִיק אֹתָנוּ, חַס וְשָׁלוֹם, מִעֲבוֹדָתְךָ בְּאִמָּת:

שְׂכַח: חוּם וְחֶמֶל עַל כְּבוֹדֵךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ, וְעָשָׂה לְמַעַן יִשְׂרָאֵל
 עִמָּךְ, וּלְמַעַן אֲבוֹתֵיהֶם אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וּלְמַעַן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 דָּוִד וְשְׁלֹמֹה, וּלְמַעַן שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבֻטֵי יְהוָה, וּלְמַעַן כָּל הַזְּקֵנִים
 הַקְדוֹשִׁים, וְהַנְּבִיאִים הָאֲמֵתִים רֵאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים, וּלְמַעַן כָּל
 הַתְּנָאִים וְאַמֹּרָאִים, וּלְמַעַן כָּל הַצְּדִיקִים וְכֹשְׁרִים אֲמֵתִים שְׁהִיוּ
 בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וְרַחֵם עַל פְּלִיטַת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בָּעֵת צָרָה
 הַזֹּאת אֲשֶׁר כָּמוֹהוּ לֹא נִהְיְתָה, שֶׁהֵם רוֹצִים, חֵם וְשָׁלוֹם, עֲכָשׂוּ
 בְּעוֹקְבָא דְמַשִּׁיחָא שְׁתַּתְּפִשְׁט, חֵם וְשָׁלוֹם, חֲכָמַת הַפִּילוֹסוֹפִיא
 בְּעוֹלָם וְרוֹצִים לְצוּדֵי נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵיהֶם וּבְסִבְרוֹתֵיהֶם, וְהֵם
 מֵתְחִילִים לְחַנְּךָ נְעָרִים קִטְנִים אֲשֶׁר אֵין יוֹדְעִים בֵּין יְמִינָם
 לְשְׂמָאלָם, לְחַנְּכֶם בְּלְמוּד סְפָרֵיהֶם וּבְלִשׁוֹנוֹת הָעֵכוֹ"ם לְהַכְנִיסָם,
 חֵם וְשָׁלוֹם, בְּדַרְכֵיהֶם וּבְסִבְרוֹתֵיהֶם וְאֵין אִישׁ שָׁם עַל לֵב לְהִרְגִישׁ
 צָרָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בְּלִבּוֹ, אֲשֶׁר כָּמוֹהוּ לֹא נִהְיְתָה מִימֹת עוֹלָם,
 אֲשֶׁר זָהוּ עֵקֶר חֲבָלוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וְעַל צָרָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת הִתְנַבְּאוּ
 כָּל נְבִיאֵינוּ וְחַכְמֵינוּ הָאֲמֵתִים מִקֶּדֶם כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "וְהִיְתָה עֵת
 צָרָה לְיַעֲקֹב אֲשֶׁר כָּמוֹהוּ לֹא נִהְיְתָה", וְכִמוֹ שֶׁהִתְנַבְּא דְנִיֵּאל בְּרוּחַ
 קְדָשׁוֹ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "יִתְבָּרְרוּ וַיִּתְּלַבְּנוּ וַיִּצְרְפוּ רַבִּים, וְהִרְשִׁיעוּ
 רְשָׁעִים וְלֹא יָבִינוּ כָּל רְשָׁעִים וְהַמְּשִׁכִּילִים יָבִינוּ":

שְׂכַח: מָרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ גְּדֹל הַצָּרָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר
 אֵין כָּמוֹהָ, "מְעוֹף צוּקָה וְאַפְלָה מְנַדָּח", וְאֵין מִי יַעֲמֵד בְּעֵדְנוּ, כִּי
 הַצְּדִיקִי אֲמֵת נִסְתַּלְקוּ בְּעוֹזוֹתֵינוּ חוּם וְחֶמֶל עָלֵינוּ, יַעֲזוּרְרוּ רַחֲמֵיךָ
 עַל בְּנֵיךָ, וְהִגֵּן בְּעֵדְנוּ, וְשָׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ, וּמִלֵּט נַפְשֵׁינוּ וְהַצִּילֵנוּ
 בְּרַחֲמֵיךָ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל חֲבָרְתָנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִן כָּל
 דְּעוֹת וּסְבָרוֹת הָרָעוֹת וְהַזְּרוֹת שֶׁל כָּל הַמְּחַקְרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים, הֵן
 מְמַחְקְרֵי עֵכוֹ"ם וְהֵן מְמַחְקְרֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר נִתְּפָסוּ גַם כֵּן בְּרִשְׁתָּ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתו ✧ צִמְרֵי מַזְוָה רַבִּית זִיכָר לְ"צֶדֶק צִנְיָ מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדָה לְצַדִּיק מִסִּפְרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✧

וּמִצֹּדֶה רָעָה הַזֹּאת שֶׁל חֲקִירוֹת וּפִילוֹסוֹפִיָּא, וְתִלְבַּשׁ קִנְיָתָךְ
וְתַחְגֹּר גְּבוּרָתְךָ, וְתַעֲקֹר וְתִשְׁבֵּר וְתִמְגֹּר וְתִבְטֵל מִחֲשֻׁבְתָּם הַרָעָה
מִן הָעוֹלָם, וְכָל הַמִּינִים וְכָל הַזֵּדִים וְכָל הַכּוֹפְרִים וְכָל הָאֲפִיקוֹרְסִים
כִּרְגֵעַ יֵאָבְדוּ וְלֹא יִזְכָּר וְלֹא יִפָּקֵד עוֹד שׁוֹם סְבָרָא מִסְּבָרוֹתֵיהֶם, וְלֹא
שׁוֹם דַּעָה מִדַּעוֹתֵיהֶם חוּם וְרַחֵם עָלֵינוּ, חוּם וְחַנּוּנוּ וְהַצֵּל וּמַלֵּט
אוֹתָנוּ וְאֵת זִרְעֵנוּ וְאֵת כָּל עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִכָּל סְפָרֵיהֶם וּמִכָּל
דַּעוֹתֵיהֶם וּמִכָּל סְבָרוֹתֵיהֶם "כִּי לֹא בְּאֵלֶּה חֵלֶק יַעֲקֹב" לֹא בְּאֵלֶּה
חֵלְקֵנוּ, לֹא בְּאֵלֶּה גּוֹרְלֵנוּ, כִּי אֲנַחְנוּ מִזֵּרַע אֲבָרָהֶם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל
עֲבָדֶיהָ, מֵאֲמִינִים בְּנֵי מֵאֲמִינִים וְאָנוּ מֵאֲמִינִים בְּךָ ה' אֱלֹהֵינוּ,
וּבְצַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֲמֶת בְּלִי שׁוֹם חֲקִירוֹת כָּלֵל,
כִּי צַדִּיק וַיִּשָּׂר אֶתְּהָ וְאֶתְּהָ מִנְהִיג כָּל הָעוֹלָם בְּמִדַּת הַחֶסֶד
וְהַרְחָמִים, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "טוֹב ה' לְכָל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו":

שֶׁל: אָנָּה ה', יְהִמוּ מֵעֵידָה עָלֵינוּ, "הַאֲזִינָה קוֹלִי בְּקִרְאֵי לָךְ", וְתִהְיֶה
בְּעֶזְרֵנוּ, שְׁנִזְכֶּה לְעוֹרֵר וּלְהוֹלִיד תְּמִיד תַּעֲלוּמוֹת הַמַּחֲיִין עַל יְדֵי קוֹל
צַעֲקוֹתֵנוּ וְתִרְחֵם עָלֵינוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתִזְכֶּנּוּ לְקִדְשׁ וּלְטִהָר בְּאֲמֶת אֶת
שְׁבַעַת הַנִּירוֹת הַיּוֹצְאִים מִן הַמַּחַ שְׁבָרָא שִׁינוּ, שֶׁהֵם הַפָּה וְתִרְיִן
עֵינָיִן וְתִרְיִן אוֹדֵנָיִן וְתִרְיִן נוֹקְבֵי חוּטְמָא וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ
אֵלֵינוּ אוֹר הַפָּנִים שֶׁהוּא שִׁפְעַ אֱלֹקֵי שֶׁהוּא הַשְּׁגַת הַמְּקִיפִים
הַקְּדוֹשִׁים שֶׁל הַשֶּׁכֶל וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ רוּחַ קְדֻשָּׁה, וְנִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ
לְהַבִּין וּלְהַשְׁיֵג בְּכָל פֶּעַם מְקִיפִים חֲדָשִׁים דְּקְדֻשָּׁה, וְנִזְכָּה לְהַבִּין
וּלְהַשְׁכִּיל עִמְקֵי סוּדוֹתֶיךָ וְתַעֲזֹרֵנוּ שְׁנִזְכָּה בְּכָל פֶּעַם לְקְדֻשָּׁה יִתְרָה
לְמַעַן נִזְכָּה בְּכָל פֶּעַם לְהַשְׁיֵג מְקִיפִים חֲדָשִׁים לְהַכְנִיסָם לְפָנֵינוּ
לְתוֹךְ שְׁכֻלֵנוּ, לְהַבִּין וּלְהַשְׁיֵג בְּכָל פֶּעַם הַבְּנוֹת וְהַשְּׁגוֹת חֲדָשׁוֹת
דְּקְדֻשָּׁה מֵהַ שְׁלֵא הָיִינוּ יוֹדְעִים לְהַבִּין וּלְהַשְׁיֵג מִקְדָּם וְנִזְכָּה לְהַכִּיר
אוֹתְךָ גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְהַשְׁיֵג גְּדֻלָּתְךָ וְרוּמְמוֹתְךָ כָּל מַה שֶׁאֵפְשָׁר

לְהַשִּׁיג בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי לְכָךְ נִוְצָרְנוּ לַיָּדַע וּלְהַשִּׁיג אֹתְךָ וְאֶתְהַ
עֲתִיד לְקַבֵּל דֵּינִי וְחֲשִׁבוֹן מֵאֲתָנוּ עַל זֶה, עַל מִי שֶׁלֹּא הִשְׁתַּדֵּל לְקַדְּשׁ
עַצְמוֹ בְּאַמֶּת בְּזֶה הָעוֹלָם, עַד שִׁישִׁיג הַשָּׂגַת אֱלֹהוּתְךָ וַיְדִיעַת
רוּמְמוֹתֶיךָ יִתְבָּרַךְ וַיִּתְעַלֶּה שְׂמֶיךָ לָעַד:

שְׁלֵא: חוּם וְחֶמֶל נָא עָלֵינוּ, וְעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְהַשָּׁגוֹת גְּבוּהוֹת יוֹתֵר
בְּכָל פֶּעַם בְּקִדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה הָאַמֶּת יְדַעְתִּי
רְבוּנוּ דְּעֵלְמָא כֹּלָא, כִּי אֲנִי רַחוּק עִכְשָׁו מִזֶּה כָּל כָּף, עַד שֶׁאֵינִי יָכוֹל
עֲתָה אֲפִלוּ לְבַקֵּשׁ וּלְהַעֲתִיר וּלְהַפְצִיר אֹתְךָ עַל זֶה אֲבָל מָה אֶעֱשֶׂה
וְאָבִי שֶׁבַשְׁמַיִם גָּזַר, כִּי אֶתְהַ בְּעַצְמְךָ גָּזַרְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי
צְדִיקֶיךָ הָאַמֶּתִּיִּים, שֶׁנִּשְׁתַּדֵּל וְנִתְאַמֵּץ תָּמִיד לְהַכִּיר וּלְהַשִּׁיג וּלְדַעַת
אֹתְךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם: